

gaa til et Par Millioner. Jeg har ment, at det skulde være lidt mere, men det er Spørgsmaal, vi senere kunne komme til.

Naar nu Brændevinsskatten bliver slaæet ned, siges der, at dermed er det ikke sagt, at man er en principiel Modstander af den. Men jeg vil endnu en Gang bemærke, at saa er det en underlig Fremgangsmaade over for Skatten at slaæ den, som Ordføreren sagde, paa Planeten med det samme. Man tænke sig, at de to krigsførende Magter i Sydafrika hver havde to Fanger, om hvis Behandling og Udveksling de begyndte at føre Underhandling, og Resultatet saa til syvende og sidst blev, at de ikke kunde blive enige, men at den ene Part sagde: Vi ville ikke sige noget om, hvad vi ville gøre ved vore Fanger, før I sige, hvad I gøre ved eders! og at den anden Part saa sagde: Nu vel, I skulle faa det at vide: Vi sende jer den ene, og den anden give vi en Kugle for Panden, men saa kunne vi godt forhandle bagefter alligevel! Er der nogen Tanke om, at Brændevinsskatten nogen Sinde skal bruges i nogen Retning, og navnlig i den Retning, jeg nu har omtalt, vilde det være mest fornuftigt at lade Fangen sidde i Fangeburet, indtil det blev bestemt, om der virkelig er Grund til at tage ham frem. Have vi nu først bragt ham over i de dødes Rige, er det ikke saa let at kalde ham til Live igen. Altsaa, ogsaa ud fra det Synspunkt er det en saare uheldig Behandling, der foreslaas af Brændevinsskatten, som vi nu paa fjerde Samling have ladet ligge uden at behandle den.

Men saa har det Spørgsmaal været fremsat, om der i det hele taget er nogen Brug for nogen Brændevinsskat. Der er mange, der mene — og det Spørgsmaal trænger sig nu frem — at vi kunde lave en forsvarelig Toldlov uden Kompensation. Den ærede Ordfører mente, at vi kunde kompensere inden for selve Toldlovens Rammer, altsaa ved at nedsætte paa en Konto og forhøje paa en anden. At det kan lade sig gøre, vide vi alle, og det er for en Del prøvet allerede, idet mange Poster ere forhøjede og andre nedsatte. Men dersom vi ikke gaa videre over for Statskassen end at lade 2 Millioner staa udækkede, medens det øvrige skal kompenseres inden for selve Toldloven, tillader jeg mig at tro, at det aldrig kan blive en Reform af betydelig Rækkevidde, at det aldrig kan blive en Reform, som i nævneværdig Grad kan bringe den mindre bemidlede Del af Befolkningen en Lettelse. Og det var dog det Resultat, vi skulde ønske at naa. Alt-

saa, en Toldlov uden ydre Kompensation kan ikke bringe nogen væsentlig Lettelse for de haardest trykkede i vort Folk.

Naar jeg saa spørger: Hvorfor er der nu en saadan Kærlighed til Brændevinen, saa der ikke maa røres ved den, hvad Venstre dog ikke har været bange for i gamle Dage, er det vel, fordi der er kommet en Stemning op ved, tror jeg, jeg tør sige, de socialdemokratiske Bevægelser, hvorved den „fattige Mands Snaps“ er bleven saa hellig, at der ikke maa røres ved den. Selv Ordføreren i Gaar kunde ikke undlade at tale om den „fattige Mands Snaps“. Det gøres bestandig gældende, at da det er den fattige Arbejder, der drikker Snapsen, maa denne være urørt og ikke beskattes mere end hidtil. Jeg skal først sige, at dersom jeg troede, at den „fattige Mands Snaps“ var saa hellig, at den ikke kunde røres, og at den burde betragtes som Livsfornødenhed, vilde jeg foreslaæ helt andre Veje end dem, Flertallet nu foreslaar. Jeg har ikke hørt et eneste Ord fra Flertallet — ikke en Gang fra Socialdemokraterne, tror jeg — om, at vi skulde arbejde paa at faa den allerede nu bestaaende Skat nedsat. Denne Skat er jo for Øjeblikket 8½ Øre pr. Pot Brændevin. Dersom nu Brændevin var en virkelig Livsfornødenhed og et Gode, som den fattige Mand absolut maatte være i Besiddelse af, vilde det efter min Mening være forsvareligt ikke blot at nedsætte Skatten, der nu svares af den indenlandske Produktion, men fremfor alt at faa nedsat Tolden paa den udenlandske. Ved helt at slette den indenlandske Skat, og f. Eks. nedsætte Tolden paa den indførte Alkohol — lad os sige med 5 Øre — antager jeg, vi kunne bringe Prisen ned til det halve af, hvad den nu er. Hvis Brændevinen virkelig var en Livsfornødenhed, vilde dette være et udmærket Gode for den fattige Mand. Man Sandheden er alligevel den, at der ikke er ret mange her i Tinget, der tro, at Brændevinen er en virkelig Livsfornødenhed. At der er nogle Arbejdere, der ønske at nyde den, skal jeg indrømme, men i samme Øjeblik vil jeg paastaa, at vi vilde gøre vore Arbejdere stor Uret ved at beskyldte dem for at drikke den væsentlige Del af det Brændevin, der forbruges. Jeg tror, der er en hel Del af Arbejderne, der nyde nogen Brændevin, men jeg tror, der er endnu flere af Middelstanden, der nyde, og jeg tror, der er ikke saa faa af de fine Folk, der kunne tylle en hel Del i sig. Jeg har selv været Vidne til, at fine Folk ved deres veldækkede Borde kunde